U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci navrhovatelky: **PhDr. H. P.,** zast. advokátkou JUDr. Janou Kašpárkovou, se sídlem AK v Olomouci, Horní Lán 1328/6, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o návrhu na určení lhůty dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 73 Ad 24/2013,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á .**

II. Navrhovatelka **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Z předloženého spisu Krajského soudu v Ostravě Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatelka podala dne 7. 8. 2013 žalobu proti rozhodnutí žalovaného čj. MPSV-UM/8619/13/9S-OLK, ze dne 18. 7. 2013. Současně požádala o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.

Dne 12. 11. 2014 podala navrhovatelka u krajského soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích s odůvodněním, že dosud nebylo ve věci rozhodnuto, ačkoli byl stranami udělen souhlas s rozhodnutím bez jednání; požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu rozhodnout o žalobě ve lhůtě do 15. 12. 2014.

K podanému návrhu se vyjádřila soudkyně krajského soudu, jíž byla věc přidělena, s tím, že soud rozhoduje v souladu s ust. § 56 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s „). věci v pořadí, v jakém mu došly, o čemž byla navrhovatelka poučena (č. l. 37); současně poukázala na stav vyřizování věcí a zatíženost v jednotlivých agendách, jakož i na personální obsazení soudu.

Nejvyšší správní soud neshledal návrh důvodný.

Jak již zdejší soud několikráte ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu.

Nicméně uvedená kritéria nic nemění na tom, že krajský soud je podle § 56 odst. 1 s. ř. s. povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud dle § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s. projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatelky se o takový případ nejedná.

U kritérií zmíněných v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, tj. významu předmětu řízení pro navrhovatele a složitosti věci, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tato kritéria je třeba vnímat v souvislosti s pravidlem vyjádřeným v § 56 odst. 1 s. ř. s., dle něhož soud projednává a rozhoduje věci podle pořadí, v jakém k němu došly, pokud nejsou dány závažné důvody pro přednostní projednání věci. Jinými slovy, to, že věc je či není složitá, resp. samotná skutečnost, že navrhovatelka i žalovaný vyjádřili souhlas s rozhodováním věci bez nařízení jednání *eo ipso* ještě neznamená, že krajský soud ji musí upřednostnit a rozhodnout o ni mimo pořadí. U řízení, která mají být zakončena meritorním rozhodnutím a která nespadají pod předností věci vymezené v § 56 odst. 3 s. ř. s., je totiž prvořadé hledisko pořadí, v jakém věci soudu došly, které odráží ústavní zásadu rovnosti, nikoli skutečnost, zda jde o věc složitou či méně složitou.

Nejvyšší správní soud při posuzování přiměřenosti lhůty neshledal, že by ve věci docházelo k průtahům, resp. že by krajský soud byl nečinný. Jak vyplynulo ze soudního spisu, krajský soud se věcí navrhovatelky zabýval bezprostředně po podání; zabýval se její žádostí o osvobození od soudního poplatku, této vyhověl usnesením ze dne 13. 8. 2013, čj. 73 Ad 24/2013 - 22, současně jí ustanovil zástupce z řad advokátů. Rovněž soud učinil veškeré potřebné procesní úkony, které jsou pro další řízení nezbytné. Dne 16. 9. 2013 navrhovatelka prostřednictvím advokátky doplnila žalobu, poté byla žaloba zaslána k vyjádření žalovanému; správní spis vč. vyjádření zaslal žalovaný dne 3. 10. 2013. Dne 18. 10. 2013 bylo vyjádření žalovaného zasláno navrhovatelce, současně se jí dostalo poučení o složení senátu, jakož i o příp. vyslovení souhlasu s rozhodnutím věci bez ústního

jednání (§ 51 s. ř. s.); na tuto výzvu reagovala navrhovatelka podáním ze dne 22. 10. 2013, v němž vyslovila souhlas s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Jak již zdejší soud několikráte uvedl, jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců krajského soudu a jeho personální či materiální vybavení, k uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný. Stejnými úvahami je veden zdejší soud i v nyní posuzované věci navrhovatelky a k důvodům stran personálního vybavení a zatíženosti soudu, nepřihlížel.

S přihlédnutím k dosavadnímu postupu krajského soudu a provedeným úkonům v řízení však Nejvyšší správní soud konstatuje, že jakkoli se může doba přesahující jeden rok, v níž se navrhovatelce nedostalo rozhodnutí, jevit jako nepřiměřeně dlouhá, dle jeho konstantní rozhodovací praxe ještě nedosahuje intenzity, která by již znamenala porušení čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu